

Hitela sta, kolikor sta mogla, a vendar sta bila do kože mokra, ko sta prišla domú. Ančika gre k materi in toži čez dež, ki jej ni pripustil nedolžnega veselja, katero je imela s cveticami na vertu. Mati dadó Ančiki najpred suho obleko, da se preobleče, potem jej dadó tudi kruha in hrušek za kosilce. Ančika je bila že lačna in kosilce se jej je prilegalo. „Nó, Ančika“ rečejo mati, „kako ti diši kruh in hruške?“ „Prav dobro,“ odgovori Ančika. „Glej,“ rečejo mati, „kruha in hrušek ti ne bi mogla dati, ako ne bi bilo včasih ljubega dežja. Ako bi vedno solnce sijalo, ne bi mogle hruške rasti in tudi žito ne, iz katerega dobivamo dobri kruhek.“

Ančiki je bilo žal, da je bila tako nevoljna čez dež, pa vprihodnje tudi ni več godernjala, ako jo je dež nekoliko namočil.

Prisega v naravi.

Otroci, v naravo
Cvetočo pojmo,
Cveticice preljube
Prekrasno cvetó!
Tam bele, rudeče
In modre so vmes,
Prijetno podale
Se bodo v povéz.

Le ročno na delo
Tovarši mladí!
Da šopek prekrasen
Si vsak naredí.
Pripeli ga bomo
Na persi mladé,
V katerih nam bije
Slovensko sercé.

Veselo in urno
Junasko, čverstó
Pojdimo tovarši
V naravo lepó.
Že v zgodnej mladosti
Pokaže naj vsak,
Za narod premili
Da čverst bo vojak.

V molitvi gorečej
Zdaj kviško roké,
Očetu v nebesih
Zročimo sercé.
V naravi prekrasnej
Prisézimo si:
Za dom naš preljubi
Sercé naj gori.

Ivan T.

Stvarniku.

Ko zjutraj komaj se dani,
Škerjanček milo žvergolí;
Ko druge tičice pojó
Zahvalno Tebi psemico:

Na prosto jaz vesel hitim
Te s tičicami vred častim;
Saj si nas vstvaril le zató
Da tebe Stvarnik hvalimo.

Kakó bi vendar ne slavil,
Kakó te Oče! ne častil,
Saj vse karkoli le imam,
Imam od Tebe, to spoznam.

F. Šetina.

